

Lidová vzpomínková kronika Milína 2

Pokračování ve zveřejňování vzpomínek našich spoluobčanů. Nejzajímavější části vyprávění najdete zde, celý přepis vzpomínek včetně mluveného slova bude k dispozici v milínské knihovně.

OLGA NEKLOVÁ

Ráda vzpomínám hlavně na to divadlo...

Paní Neklová se narodila v Příbrami r. 1935, do Milína se přistěhovala v šestnácti letech.

Záznam rozhovoru z r. 2016.

Otázky: Dana Reiterová.

Můžete nám říct něco o ochotnickém divadle?

Už nás moc není, Jirka Baštýř (*poznámka: zemřel letos v červnu*), Cihelka a Jirka Bolina (ten byl pak na Dobříši), ti už nežijí. Paní Huláková už také ne, to byla novější generace, ta hrála až později. Jan Lebeda, pan Mařík... (*ukazuje fotky*). Babička Mrázová. To bylo v 50. - 60. letech.

Když jste začínala, tak už ten ochotnický soubor fungoval?

Já jsem chodila do Sokola, ten vedl pan ředitel Hejnic. Bylo to v sokolovně. (*Pozn.: Vyhořela v r. 2014, následně byla zbourána.*) Tam byla klubovna.

Tady na těch fotkách už jsou některý po smrti - tady paní Babincová, pak je tu paní Kopalová. Dál tady vidím Bonbóna – Žáčka. Před ním je starej Baštýř, to byl sekerník v té Lucerně. Tady máte ředitele Hejnice, Pudlo, Váchová, Vácha, tady jsem já, Mrázová babička, dál pan Sedláček, pan Pánek. Tady Antonín Novák – řezník, to byl bratr Václava Nováka, který byl hospodský. Ten řezník měl syna Bedřicha a Františka a ten hospodský měl Miladu a Jirku.

Jak dlouho jste hrála, kolik her?

Dvě: Lucernu a Jedenácté přikázání.

A kde se hrálo?

V té sokolovně všechno. Jezdili sem i hořovický..., pak to všechno zaniklo. Tady jsou ty muzikanti... (*ukazuje fotku*). Oplendr z Kojetína, Vopičková. Tady koukám je i spartakiáda, jak jsme chodili..

A to bylo tady? Kde se cvičilo?

No v sokolovně.

Tady máme fotku, jak jsme jeli na spartakiádu a pak do Popradu. Paní Jarolímková, první žena Míly – Marta Jarolímková.

A jak jste se dostala k tomu divadlu?

Pan Mařík učil moji maminku (jmenovala se Bočinská), já jsem chodila do Sokola.

Paní Olga ukazuje starý scénář z Jedenáctého přikázání včetně osob a obsazení.

Na co ještě ráda vzpomínáte?

Ono by to bylo prima, kdybych si nechala víc fotek i z té spartakiády. Měli jsme odznak a takové domovenky.

A jak jste si to oblečení pořídily? To ušil někdo doma?

Ne, to jsme měli, dostali. Byly dvoubarevný, jedna strana byla žlutá a druhá modrá. Cvičilo se podle okresů a pak se udělal na Strahově jeden velký obrazec. Pak jsme měli trička a třepetálky. To jsem byla na první celostátní spartakiádě v r. 1955. Předtím byly sokolské slety. To se nosily kroje a takové ty „brčka“. Když jsme byli na té spartakiádě, to jsme cvičili na starém Strahově. Bydleli jsme v Podolí. Ráno ve 4 hodiny už se jelo elektrikou na Strahov. Tam byl nácvik na tom nádvoří. Tam jsme stáli. Před námi byli vojáci.

A pak ještě znovu. To jsme večer v půl pátý jeli do Prahy a tam byl zvláštní vlak, to se leželo i na zemi. A to jsme jeli do Košic.

A proč do Košic?

No, tam byla taky spartakiáda. Pamatuju si, že to bylo v červnu. Dělal jsem v Příbrami na „Jáchymovských“...

Když jste se do Milína přistěhovala, už tu bylo sídliště?

To se myslím stavělo. Původně jsme bydleli dole na Milíně v baráku u Štětiniů a pak, když se přidělovaly byty, tak jsem měla žádost, bydlela jsem i s maminkou, tak nám dali byt. Maminka měla svou místnost.

Když se stavěl kulturák, tak to tu bylo zatarasený, obcházel se to. A jak byla stará paní Fridrichovská (pracovala v uhelných skladech), tak ta procházela a ta hlína byla taková udusaná a nějak po ní uklouzla a nohu si úplně otočila. Od té doby špatně chodila.

Chodili jste do knihovny?

Chodili. Vedle výkupu, u Bubáků byla hospoda (*vedle současné knihovny*) a tam byla knihovna, kde byla paní učitelka Hájková.

Co pamatujete ze starých lidových zvyků?

No, koledovat o Velikonocích se chodilo, masky o masopustu taky.

Jinak jsme chodili do toho Sokola cvičit, hrával se hodně volejbal.

Jinak když jsme šli za masky, to jsme se domluvili a šlo nás třeba patnáct. A všichni za stejný masky. To mám ještě ušitý masky. Mám tady kašpárka, šaška... To nám šla paní Oplová. Tučňáka tu mám. Černý hábit s kapucí... To jsou ty masky, jak jsme chodili společně. Pak jsme byli za loupežníky... (*Paní Neklová ukázala starý kostým tučňáka a hábit, kostým Čiňanky a čerta*).

Chodilo se na zábavu o posvícení... Více dní...

Bylo to pěkný, jak jsme šli třeba za ty loupežníky... Ale to jsme nebyli jen mladí, to byli všichni. Svobodné, vdané... A nikdo nás nepoznal, boty jsme si vyměnili... Já jsem za toho loupežníka měla vycpaný břicho. Klobouky jsme si napařili. To jsme měli pytel a do něj jsme si ty kostýmy dali. Pak v té kanceláři od Sokola jsme se převlékli. Hodně lidí chodilo v maskách.

Bylo to tenkrát veselejší. A třeba po tom volejbale, to jsme pak šli si udělat ohniček, vzala se kytara, zpívalo se... Vzali jsme si s sebou brambory a upekli.

A jaké byly v Milíně hospody? U té sokolovny taky, ne?

To si nějak nepamatuju. Ale dole U Přemysla jo. Tam se chodilo nahoru taky tancovat. Taky se tam promítalo kino. Tam vedly takové točité schody. Po nich se špatně vylézalo. Občas tam někdo upadl. Pak na tom sále udělali obchod. Tam se dobře nakupovalo, dostalo se všechno. Tam byli Štětinovi, to byli praví obchodníci. I dole měli v baráku obchod, to byl koloniál.

A kde se pekli chleba?

To bylo u Bubáků a pak byla nová pekárna před nádražím. Tam pekli dobře.

Kam se chodilo koupat?

Na Strženej a na Podradětičák. Tam bylo i to hřiště (Vlček).

... Ráda vzpomínám hlavně na to divadlo.

Ríkala jste, že hodně aktivní byl pan doktor Vácha. Kdy se to potom s divadlem zhoršilo?

Já nevím, vždyť sem pak ještě jezdili z Hořovic. Nějak se to pak utlumovalo. Pak, když se tu objevil pan Lebeda (Jan), to pak byla nová vlna. Oni pak jezdili po vesnicích, ale to my jsme předtím jezdili taky! Do Kamýka se jezdilo...

A čím vás tam odvezli?

Starej Baštýř měl auta. To byl řezník, tak ten měl aut... Takový šestisedadlový, takový škatule, že jo. Bonbon měl taky auto. A víte, co byly nápovědy? To stála dřevěná bouda před lidmi a z těch se napovídalo.

Měli jste nějaké dobrovolné vstupné?

Normálně, za pár šupů to bylo. Děti chodily, bylo to fajn. Stará Váchová, ta chodila i na všechny zkoušky. Chechtala se tomu.

Kdo vás režíroval?

Pan ředitel Hejnic se o to hodně staral. Dávali to dohromady. Tehdy nebyla moc televize, i když si pamatuju, že když jsme bydleli u Štětinů, tak měli malou televizi. Před to se kupovali takový čočky, aby to zvětšilo obraz. Ale mělo to pár lidí. To už je všechno jinak... Nebyli lidi náročný. Ten má to, já to musím mít taky... Za cenu, i kdyby si na to půjčil.

Oni se lidé scházeli i na společné sledování televize, protože každý ji neměl.

Bylo to fajn. To už je všechno dávno pryč...